

Vladimír
Šlechta **Já,
Gowery**

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

JÁ, GOWERY

Copyright © 2017 by Vladimír Šlechta

Cover © 2017 by Tomáš Flak

Czech Edition © 2017 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-342-3 (pdf)

Vladimír Šlechta

Já,
Gowery

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2017

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. Ploty z kostí
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Krvavé pohraničí

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Kukaččí mláďata

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města

Střepy z Apokalypsy

Lovci přízraků

Já, Gowery

Kyborgovo jméno

Keltská brána

Mimo cykly

Rok Havrana

Tajemství Morie

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Zákon smečky

01

Kulka zasáhla mašinfíru do ramene, narazila na kost a rozprskla se na několik úlomků. Jeden kousek přetl krkavici. Vytryskla krev.

To už jsem ležel na podlaze.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak se topič vyklání přes opancéřovaný bok tendru a civí na trať před lokomotivou.

„Lehni!“ zaječel jsem.

Podvědomě jsem zaznamenal vysoké zapištění. Druhá kulka nás minula a odsvištěla kamsi do neznáma.

Topič po mně stříhl pohledem. Pak se zadíval na mašinfíru, který se držel kolečka regulátoru a krev z něj chlístala jako z požárního hydrantu.

„K zemi!“

Třetí kulka trefila topiče do páteře. Padl do uličky a bylo po něm.

Vláček uháněl dál.

...a teď mě napadá, že jsem do vyprávění skočil až příliš rovnýma nohama. Možná bych se měl vrátit trochu nazpátek a začít znova.

Tak dobře. Zkusím to jinak.

02

„Máme na dohled strašidelnej les,“ křikl drobný kníratý topič do dunění kol a pufání páry. „Kleingern je za rohem.“

Pozvedl jsem se z úzké lavice a podíval se na levou stranu, trať tady širokým obloukem obcházela zářivě žlutý kopec. Opravdu žlutý, nevymýšlím si. Jako by tam jedna vedle druhé rozkvetly samé pampelišky. Tohle však nebyly pampelišky, ale kvetoucí řepka.

Čím zářivější byl svah, tím temnější se zdál porost, který vyrůstal na temeni kopce. To byl nejspíš onen *strašidelný les*, o kterém se topič právě zmínil.

Pro jistotu jsem se zadíval i na druhou stranu. Tam, po směru jízdy napravo, nebylo žádné řepkové pole, jenom pastvina. I když pochybuju, že by se tam páslo něco jiného než lesní zvěř. Za pastvinou, ve vzdálenosti zhruba jednoho kilometru, se táhla souvislá linie temného lesa.

Když jsem se vynadíval, zase jsem si kecl na lavici.

„To je ale žluť, co, Heinrichu?“ pokračoval topič v halsivé samomluvě. „Takhle žlutou mám moč, když si dám pivo z Pezlödského pivováru.“

„Nějak ti to vyhasíná, Fritzi,“ zabručel mašinfira. Zasklepal nehtem na manometr. „Flak jde dolů.“

Byl to mohutný tělnatý chlap, stejně jako jeho společník oblečený do umaštěných montérek. Na rozdíl od topiče si však nasadil červenou strojvůdcovskou čepici se štítkem. I on se vyjadřoval nahlas, aby přehlušil všechny zvuky, které vydávala rozjetá mašina: pufání páry, cvakání táhel,

dunění kolejnic. Musím však uznat, že tahle lokomotiva byla celkem tichá. Vypadala spíš jako zvětšená hračka, rozhodně to nebyla těžkotonážní obluda, jaké brázdí hlavní trasy císařských železnic. Měla zkrácený kotel, vysoký komín a hranatou kabinu. Velká obdélníková okna po obou stranách boudičky se dala zablendovat buď pláty silného plechu, nebo skleněnou výplní. Teď tam nebylo nic, ani sklo, ani plech, jen prázdno.

Vpředu, na čele boudičky, byl jen úzký střílnovitý průzor vyplněný tvrzeným sklem. Za kabinou, ještě jako součást lokomotivy, se nacházela otevřená chodbička s postranními lavicemi. Bylo jasné, proč tady lavice jsou. Lokomotivu vyrobili hluboko ve Století válek a v případě potřeby se tady mohlo usadit šest vojáků. Pokud byli hodně hubení, tak klidně i osm. Teď byly lavice prázdné, jen na té vlevo jsem seděl já a poslouchal jsem, o čem se baví topič s mašinfírou. Možná si mysleli, že je neslyším, to se však pletli. Nejspíš si neuvědomili, že dveře do kabiny jsou vysazené a vstupní otvor je prázdný. Dny byly teď horké, a pokud jste zažili žár sálající od topeniště, tak vás takový počín nepřekvapí.

Pro pořádek musím dodat, že za lokomotivou byl připravný tendr naložený bukovými poleny. Pak zeleně natřený vagón o třech kupíčkách, za ním dobytčák a dál už nic. Tohle byl vojenský speciál. Tentokrát jsme necestovali ve třech, Oggerd dostal na povel grupu zvicí osmi mužů.

„Tak přilož, Fritzi,“ křikl mašinfíra.

„Ále prdlajs,“ odfrkl topič. „Šetrím dřevo. Za půl hodky budem ve stanici.“

„Nekecej a přilož,“ zvýšil mašinfíra hlas. Vyklonil se z okénka na levé straně, tam, co se rozkládal žluťoučký řepkový lán. Přes ležatý kotel se zadíval na trať.

„Něco tě žere, Heinrichu?“ zeptal se topič.

„Nezůstaneme v Kleingernu,“ křikl mašinfíra. „Vyložíme

náklad a pošupajdíme zpátky. Myslím, že se to v Kleingernu pořádně posralo.“

Zatajil jsem dech a udělal se menší a ještě menší. Samozřejmě že jsem se nestal neviditelným, pořád jsem seděl na té úzké lavici, ale oni mě už přestali vnímat.

Při minulé zastávce jsem se vnutil na lokomotivu právě proto, abych vyzískal nějaké informace. A také proto, že jsem měl plné zuby pachů a zvuků uvnitř vagónu. Oggerd pro nás zabral prostřední kupé, což nebyl šťastný nápad. Krajní by bylo lepší. Takhle jsme to měli z obou stran, před námi i za námi zněly hlasy vojáků, jedni hráli karty a hádali se, druzí si vyprávěli oplzlé historky. Překřikovali se, hulákali, chechtali se. Vyzutí z těžkých bot větrali měsíc neprané onuce, vějíři karet rozháněli střevní plyny, jednu od druhé si zapalovali ručně balené cigarety ze špatného tabáku řezaného bukovým listím.

Ne že bych proti těm vojákům něco měl. Znal jsem je z minula a věděl jsem, že jsou to spolehliví hoši. Takoví, jaké si přejete mít za zády, když vám kolem uší začnou svištět kulky. Jenže cesta už trvala příliš dlouho. Dva dny nás natrásalo drncání kol, a pokud jsme zamhouřili oko, tak nás vzápětí probudilo kvílení parní píšťaly.

O cíli cesty jsme nevěděli, ani co by se za nehet vešlo. Divné však bylo, že jsme stále zůstávali hluboko ve vnitřnostech Císařství. Naše trojice obvykle operuje v Pustinách, teď se však nezdálo, že by nás chtěli vyvézt někam na periferii a odeslat do neznáma, kam koleje nevedou.

Už dva dny jsme ujížděli dál a dál, neviditelná ruka před námi čistila koleje a semaforey ukazovaly volno. Důsledně jsme se vyhýbali hlavním tahům císařských železnic. Možná z důvodu utajení a možná z důvodu rychlosti, protože na vedlejších tratích bylo snazší pustit nás dopředu. Jen občas jsme zastavili na nějakém zapadlém nádraží,

protože mašinfíra s topičem by takhle dlouhou štreku nevydrželi a museli být vystřídáni. Dělo se to tak, že před náš speciál předpřáhli jinou lokomotivu, a to i s novou posádkou. Pořád ještě přetrvávala tradice, že lokomotivy jsou nepřenosné, jestli mi rozumíte. Každou konkrétní lokomotivu měla v užívání a v opatrování jedna konkrétní parta.

Na poslední zastávce jsem vyšel do kolejiště, abych si protáhl nohy. Uviděl jsem tohohle nařvaného chlápka, našeho nového mašinfíru. Baval se s výpravčím, zdálo se, že je místní a že to tady zná. Byl jsem od nich dost daleko, neslyšel jsem, o čem se vede řeč, podle gestikulace jsem však nabyl dojmu, že se blížíme k cíli naší cesty. Proto jsem se pod Oggerdovým chmurným dohledem vnutil na lokomotivu. Doufal jsem, že bych mohl z mašinfíry a topiče vydolovat nějaké zajímavé drby.

Když se pak vlak rozjel, pokusil jsem se s nimi zapříst rozhovor, jenže oni mě ignorovali. Takže jsem se přestal vnucovat a jen jsem tam tiše seděl. Nasraně mlčeli, ale nevydrželo jim to dlouho. Takovéhle dvojice partáků jsou jako staří manželé, pořád musejí omílat stokrát probraná témata. A také že ano. Nevydrželi být zticha a já jsem se začal dozvídat věci. Třeba to, že cíl naší cesty se jmenuje Kleingern. A už jsme skoro tam. A v Kleingernu mají průser.

Poslouchal jsem dál.

„Ty něco víš, Heinrichu?“ zakňoural topič vyčítavě.
„Něco víš a neřekls mi to.“

Mašinfíra sundal masitou pravici z kolečka regulátoru a zdvihl ukazovák: „Mysli, Fritzi. Takže za prvé: v Kleingernu je pobočka Institutu, ve který pěstujou ty vlkodlaky.“

„Vlkodlaky?“

„Nedělej, že o tom nevíš. Mezi ajznboňákama se přece všechno rozkecá. A za druhý: vezeme tam komando. Co

z toho vyplývá, he? Parádní průser. Takže koukej přiložit, protože my v Kleingernu nezůstaneme. Domluvíím se s místním přednostou, aby pozdržel hlášení. Hodím tam zpětnej chod a za hodinu už budeme zpátky v Genaufurthu. Tam mají točnu. Necháme se otočit, doplníme vodu a vrátíme se domů, dokud je trať volná.“

Topič se kolem mě protáhl na otevřený tendr, kde byla naskládaná buková polena. Nepřítomně mě přelízl pohledem, ve skutečnosti mě však nevnímal. *Vytěsnil* mě.

Trochu se mě to dotklo, přece jen jsem byl mládenec hodný pozornosti. Vysoký, dlouhovlasý, dle mínění mnohých dam a dívek pohledný, oblečený v tmavých kalhotách ušitých na míru a ve výstředním tmavomodrém, žlutě vzorovaném ponču. I tak si mě topič nevšiml. Nejspíš měl plnou hlavu vlkodlaků.

„To jsou lány řepky, až z tý žluti přecházejí oči, co, Heinrichu?“ hodil přes rameno halasivě. „Prej začínají zavádět mašiny na tudlenctu bionaftu. To bude vopravdu pokrok. Už se nebudeme muset mordovat s těmadlenctěma polenama...“

„Přikládej, nebo tě přetáhnu, Fritzi,“ křikl mašinfíra a znělo to opravdu našťvaně.

Topič popadl poleno. Pronesl ho kolem mne a hodil ho do boudičky před topeniště. Pak se okolo znovu protáhl na otevřený tendr.

Všiml jsem si, že mašinfíra položil pravici na táhlo parní píšťaly. Znal to tady a věděl, že až dojedeme do určitého bodu, dostaneme se na dohled od Kleingernu. A také na doslech. Pak zapíská, aby ho ve stanici uslyšeli.

Avšak nezapískal. Prudce přehmátl z táhla píšťaly na kolečko regulátoru a zaječel: „Do hajzlu! Co to je?“

„Co se děje, Heinrichu?“ křikl topič.

„Překážka na trati! Ježíši! Nějaká svině naházela na koleje klády!“

S pravicí stále na kolečku se vyklonil z okna. Z toho levého, to dá rozum. Trať tady v široce rozmáchlém oblouku obcházela kopec, zahýbala doleva a z okna napravo by na koleje neviděl.

Ve strašidelném lese vyrůstajícím na temeni kopce práskl výstřel. Než dolehl k uhánějícímu vlaku, zeslábl a zanikl v rachocení kol. Zaznamenal jsem ho jen podvědomě, hned mi však bylo jasné, že po nás někdo střílí.

Instinktivně jsem se vrhl na zaplivanou a zašlapanou podlahu.

Kulka zasáhla mašinfiru do ramene, narazila na kost a rozprskla se na několik úlomků. Jeden kousek přetál krkavici. Vytryskla krev.

To už jsem ležel na podlaze.

Všechno jsem vnímal jaksi zpomaleně: tryskající krev i mašinfiru, který zatáhl hlavu zpátky do boudičky a pokoušel se zůstat na nohou. Masitou pravicí stále svíral kolečko regulátoru.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak se topič vyklání přes opancéřovaný bok tendru a civí na trať před lokomotivou.

„Lehni!“ zaječel jsem na něj.

Podvědomě jsem zaznamenal vysoké zapištění. Druhá kulka nás minula a odsvištěla kamsi do neznáma.

Hlavou mi problesklo, že ten, kdo mašinfiru zasáhl za jízdy, musí být skutečný mistr odstřelovač. Svým vnitřním sluchem jsem vnímal, jak kdesi na temeni kopce zaznělo z odstřelovačovy výkonné pušky lahodné *klik-klak*. Do nábojové komory vklouzla další patrona.

„K zemi! Lehni, chlape!“

Topič po mně stříhl pohledem. Pak se zadíval na mašinfiru, který se stále držel na nohou, ale krev z něj v pulzech stříkala jako červený vodotrysk.

Odstřelovač, vzdálený od nás několik stovek metrů,

přesunul zaměřovací kříž. Předsadil potřebnou vzdálenost. Zatajil dech. Pak stiskl spoušť.

Třetí kulka zasáhla topiče do páteře. Padl do uličky a bylo po něm.

Vláček uháněl dál.

Teprve teď se mašinfíra v půlotočce zhroutil na podlahu.

V hlubokém předklonu, krytý opancéřovaným brlením, jsem vyrazil do kabiny. V uších mi zněla mašinfírova slova: *nějaká svině naházela na koleje klády...*

V kabině jsem se trochu přizvedl. Úzkým čelním průzorem jsem se podíval na trať před námi, přes dřík komínu jsem uviděl to nadělení: na kolejích ležela velká hromada nějakého bordelu. Stále byla dost daleko, možná tři sta nebo čtyři sta metrů, ale blížili jsme se k ní hodně zčerstva.

Věděl jsem, že pokud nic neudělám, narazí vlak v plné rychlosti do překážky a všichni to pořádně odskáčeme.

Popadl jsem páku brzdy, a co největší silou jsem ji stlačil dolů. Nejsem sice technický talent, ale brzdu ještě poznám. Navíc byla zřetelně označená cedulkou **BRZDA**. Tohle byla blbuvzdorná mašina ze Století válek, kterou musel v případě potřeby uřídit každý lajtnant.

Brzdové desky se za hlasitého kvílení přitiskly na rychle se otáčející kola. Setrvačnost mě hodila dopředu, bolestivě jsem si narazil rameno o přístrojovou desku a ofouklo mě vedro od příkládacích dvířek.

Zepředu zarachotily výstřely. Kolem bočního okna na levé straně probzučela kulka, další kulky zabubnovaly na vnější opancéřování kabiny. Podle zvuku výstřelů to znělo jako směsice tří nebo čtyř různých zbraní: od vzteklého štěkání přestavěného kalašnikova přes prskání jednoho či dvou ládovacích revolverů až po úsečné bafání armádního mausera.

Čelním průzorem jsem zahlédl obláčky kouře. Někdo po nás střílel. Někdo ukrytý v řepkovém poli.

Zaslechl jsem, jak uvnitř vagónu burácí Oggerd: „Všichni ven! Okamžitě všichni ven!“

Z řepkového pole práskaly výstřely, brzdy ječely, někde se sypalo sklo. Z dobytčáku ke mně dolehlo ržání vyděšených koní.

Vyklonil jsem se z okna na pravé straně. Střelba přicházela zepředu a zleva, před kulkami mě kryl roh kabiny, ale stejně to ode mě byla hloupost, pořád mě mohl dostat odstřelovač na kopci. Měl jsem však štěstí, nevystřelil po mně. Nejspíš jsem mu zmizel z výhledu.

Když jsem se vyklonil, uviděl jsem, jak se z jedoucího vlaku sypou vojáci, jedni z předních dvířek, druzí ze zadních. Hranatí, nakrátko ostříhaní, navlečení do směsice výstrojních součástí z khaki celtoviny i takzvaných kopřiváků. Někteří byli bosí, v hrstech drželi to, co zrovna popadli: boty, pušky i vějíře karet s rozehranou partií mariáše. Smysly jsem měl tak zostřené, že jsem rozeznal i to, co má na ruce vojín Faber: loženého betla.

Může se vám zdát divné, že karty okamžitě nezhodil, ale zřejmě upadl do šoku. To se stane i zkušeným veteránům. Nacházeli jsme se uprostřed bezpečného území, a kdo mohl čekat, že na nás začnou střílet? Navíc takhle koordinovaně? Podobné případy se prováděly za války, to je pravda, jenže všechny války už skončily a Století míru trvalo celých pět let.

Zaslechl jsem Oggerdův hlas: „Fabere! Bielke! Házím vám doktora Harga!“

Z bočního okna vagónu, které Oggerd v mezičase vykopkl, vylétlo subtilní tělíčko přihastrošené do příliš velkých vojenských kalhot a vytahaného trika s dlouhými rukávy. Faber a Bjelke pustili karetní vějíře, natáhli ruce a chytili Harga ještě dřív, než dopadl na zem. Všichni tři upadli a kutáleli se dál od kolejíště.

„Kryjte se za vagónem,“ křikl Oggerd.

Zřejmě si všiml, že se vykláním z okna kabiny, protože houkl: „Gowery! Otevři vypouštěcí ventil! Pusť páru!“

Stáhl jsem hlavu zpátky do kabiny. Mrkl jsem na manometr. V topeništi sice vyhasínalo, topič nestihl přiložit, ale kotel byl stále pod tlakem. Zašmátral jsem po přístrojové desce, zkoušel jsem otáčet kolečky. Tohle? Ne. Tady to? Taky ne. A co támhleto?

To je ono.

Zaznělo prudké syčení, jak se pára drala ven.

Prostor před kabinou strojvedoucího se rázem zaplnil unikající párou. Vlák pokračoval v jízdě, i když už jen rychlostí vycházkové chůze, a tak se uvnitř kouřové clony vzápětí ocitl i osobní vagón. Tohle byl od Oggerda dobrý nápad.

Zatímco jsem manipuloval kolečky, narážel jsem koleny do mašinfírova těla. Nemohl jsem pro něj nic udělat, během první minuty z něj vytryskaly dva nebo tři litry krve a pak už byl konec.

Palba z řepkového pole zeslábla, nechtělo se jim střílet do kouřové clony. Naplánovali si to dobře, to ano, léčka však nevyšla podle jejich představ. Ostřelovač sice zabil mašinfíru a topiče, vlák však začal brzdit. Jeden z ukrytých střelců zpanikařil, zahájil palbu předčasně a ostatní se přidali. Stříleli z ostrého úhlu a z velké dálky. Jejich chyba.

Cuknutí. Vlák zastavil.

Uvědomil jsem si, že bych měl z kabiny zmizet dřív, než se pára rozptýlí. Přešel jsem mašinfírovo tělo, po čtyřech jsem vyrazil ze dveří kabiny. Pravou dlaň jsem si namočil do chladnoucí krve, která se rozlila všude po podlaze.

V podřepu jsem vyhákl západku dvířek, která se nacházela mezi kabinou a prodloužením se sedadly. Když jsem je otevřel, hlasitě zavržala. Nezdržoval jsem se slézáním po schůdkách, prostě jsem skočil. Nikdo po mně nevystřelil, ale stejně jsem se okamžitě schoval za velké hnací kolo.

Rozhlédl jsem se. Pára teď halila celý vlak, bylo to jako mlha, nedohlédl jsem ani na konec dobytčáku. Všiml jsem si, že voják přezdívaný Placka sice stojí na nohou, ale jaksi nakřivo. Levou rukou si držel pravou paži, rukávem mu prosakovala krev. Pár kulek prolétlo dřevěnými stěnami až do kupíček a Plackovi to trefilo ruku.

V tu chvíli seskočil z předních dveří vagónu i Oggerd. Pušku měl zavěšenou na řemeni, pod rameny držel tělo vojína Müttlera. Müttler kašlal, což znamenalo, že žije, na rtech mu však vyskakovaly růžové bubliny.

Placka tedy nebyl jediný, koho trefili. Müttler to schytl naplno.

Müttlera se okamžitě chopily ochotné ruce a převzaly ho.

„Hargo,“ zaburácel Oggerd. „Ošetři ho! Zastav krváčení!“

„Oggie!“ zaječel jsem, „nahore na kopci je odstřelovač!“

Nepatrně kývl, jako že to bere na vědomí. Křikl k vojákům: „Kolik máte pušek?“

„Já mám...“ „Já taky...“

„Pět pušek, majore,“ zahlásil kaprál Schneidl. To je ten, který svou našišato nasazenou brigadýrku nesundává snad ani ve spánku.

„Zalehněte za kolejiště!“ burácel Oggerd. „Zamiřte na přibližnou pozici nepřítele! Připravte se! Jednu salvu! Na můj povel!“

V tu chvíli už mě Oggerd míjel. Přeběhl podél lokomotivy k přednímu nárazníku a vykoul zpoza čumáku lokomotivy. Naslepo vystřelil do řepkového pole a okamžitě se stáhl. Z pole mu odpověděla chaotická salva výstřelů, avšak kulky zabubnovaly jen do opancéřovaného kotle.

„Palte!“ křikl.

Rachocení výstřelů se teď ozvalo z naší strany. Oggerd

využil vteřiny, ve které útočníci instinktivně přemístili pozornost, a znovu vystřelil, tentokrát dvakrát.

Z řepkového pole k nám dolehlo hlasité vyjeknutí. Byl to takový ten zvuk, kdy někdo prudce vydechne, prožene všechen vzduch z plic přes hlasivky a pak už se nikdy nenadechne.

„Jednoho jste dostal, majore!“ vykřikl nadšeně Schneidl.

Odkudsi shora přifíčela kulka a škrtila o předeek kotle. Výstřel k nám dolehl až s prodlevou.

„Na kopci je odstřelovač, Oggie,“ zavolal jsem znovu.

Kývl, jako že o tom ví a že s tím počítá. Křikl na Schneidla: „Kaprále! Máte u sebe vysílačku?“

„Mám, majore.“

„Projíždějte frekvence. Musejí se nějak dorozumívat. Zjistěte to!“

Vyskočil na ojnici a přeběhl po ní do poloviny kotle. Chytil se úchyty a vytáhl se po jeho plášti nahoru. Podíval se přes kotel, ale myslím si, že kvůli páře neviděl nic.

„Mám docela dobřej výhled tady odspoda, Oggie,“ křikl jsem. Byla to pravda. Pára stoupala nahoru, mezi podlahou kabiny a kolejištěm se mi otevíral volný průhled.

Oggerd stáhl hlavu dolů. „Co vidíš?“

„V řepkovým poli se něco vlní. Střelci se přesouvají pryč. Řekl bych, že táhnou nějakou muldou, ta řepka nemůže bejt zase tak vysoká...“

„Schneidle,“ křikl Oggerd, „slyšíte něco?“

„Ne...“

„Zkoušejte to dál. Projíždějte jednu frekvenci za druhou!“

„Přesně tohle dělám, majore, nejsem včerejší, ale je to úplně hluchý!“

„Oggie!“ přerušil jsem jejich debatu. „Nahore se něco blejská!“

„Co tam vidíš, Gowery?“

„Něco se tam zablejsklo! A teď zase... že by dalekohled? Jestli jo, tak pozorovatel je vážně diletant. Sedí na stromě a zuřivě se rozhlíží ze strany na stranu.“

„Kde přesně to vidíš?“

„Až za řepkovým polem. Na kraji lesa. Z našeho pohledu na pravý straně.“

Oggerd přeběhl po ojnici podél kotle a přeskočil na přední nárazník. Bylo to od něj riskantní, odkryl se a udělal ze sebe terč pro střelce z pole. Ti však ztratili odvahu a v mezičase se stáhli.

Sledoval jsem, jak se pomaličku vyklání kolem čumáku lokomotivy, pažbu měl založenou do ramene. Já i on jsme tušili, že nahoře, na okraji *strašidelného lesa*, jsou dva lidé: střelec a pozorovatel. Střelec se dívá do uzoučkého tunýlku puškohledu, který mu z krajiny vykrojí jen nepatrnou část. Pokud vedle sebe nemá pozorovatele, který obhlídí území jak očima, tak triedrem a navádí ho, propásne spoustu příležitostí.

Pozorovatel si teď hověl na větvi, od vlaku ho dělila třísetmetrová vzdálenost. Nejspíš si připadal v bezpečí.

Jenomže Oggerd nepotřebuje puškohled, má zrak jako ostříž.

Stačilo už jen jedno jediné zablýskání skel dalekohledu a Oggerdův mauser vypálil.

Větve vzdáleného stromu se rozkymácely. Tělo pozorovatele padalo dolů.

Oggerd seskočil z nárazníku a zalehl za kolejnicí. V rychlém sledu vypálil další dvě kulky, snad doufal, že zasáhne i odstřelovače. Bylo to plýtvání municí, ale nedokázal si to odpuštit.

V tom okamžiku jsem v řepkovém poli zahlédl vzdálený pohyb.

„Podívej támhle, Oggie! V poli!“

Mezi žlutými květy se čerila brázda. Něco tam běželo, avšak velmi rychle.

„Tohle nemůže bejt člověk,“ vyhrkl jsem. „Utíká nahoru po svahu, ale není z něj vidět vůbec nic, ani hlava! Ta řepka není zase tak vysoká! Musel by se přesouvat po čtyřech, ale to by nemohl bejt takhle rychle.“

„Je to nějaké zvíře,“ řekl Oggerd. Z jeho hlasu bylo znát, že si není jistý.

„Zaslechl jste nějaké vysílání, kaprále?“ křikl k Schneidlovi.

„Nic, majore. Projíždím frekvence, a úplně ticho.“

Ticho...

Umlkla střelba, utichlo skřípání brzd, avšak z dobytčáku ke mně doléhalo řinčení a bušení kopyt.

„Oggie!“ vykřikl jsem. „Jsou tam koně!“

Ti koně už museli být úplně šílení.

„Zůstaň v úkrytu, Gowery! Možná jsou tu další střelci!“

To už jsem se zvedl a rozběhl podél vlaku. Minul jsem vojáky ležící u trati s hlavněmi pušek opřenými o kolejnici. O kus dál ležel zraněný Müttler, už provizorně ošetřený. Vedle něj dřepěl Hargo a fáčoval ruku Plackovi.

Už jsem byl u dobytčáku.

„Pěnkavko! K zemi!“ křikl za mnou Oggerd.

Vyrazil jsem zajišťovací kolík, šklubnutím jsem otevřel posuvnou stěnu. Vzápětí jsem uskočil. Právě včas, vyděšení koně se hrnuli ven. Čtyři se v mezičase utrhli z úvazů, teď seskočili z dobytčáku a rozběhli se pastvinou podél trati.

Z řepkového pole zapráskaly výstřely, skutečně tam ještě někdo zůstal. Ještě jedna parta, natolik disciplinovaná, že o sobě do téhle chvíle nedala vědět.

Vyskočil jsem na plošinu vagonu, uvnitř bylo šero. Pár mrňavých okének pod střechou naprosto nedostačovalo, o to víc byly vidět díry po kulkách. Na podlaze ležela dvě

mohutná těla, dva koně, kteří schytali zásah, padli a ostatní je udupali.

Vzadu šhubala uzdu moje klisna. Nedokázala se odtrhnout od železné tyče.

Od kolejiště práskají výstřely. Naši vojáci opětují palbu, střílejí však naslepo.

Plesk – bzummm... V dřevěné stěně je náhle o jednu díru víc.

„Gowery!“ řve venku Oggerd. „Vrať se a lehni na zem!“

Překračuji mrtvé koně, šmátrám pod pončem. Tahám z kapsy zavírací nůž.

„To jsem já,“ promlouvám k vyděšené klisně. „Hned tě uvolním!“

Venku rachotí výstřely. Další kulka proráží dřevěnou stěnu a s ošklivým zvukem se rozpleskává o železnou výztuhu.

Přeřezávám uzdu. „Tak pojď, holka!“

Pouštím zavírák, věším se klisně na krk.

„Utíkej, holka!“

Rezavá klisna vyskakuje otevřenou stěnou ven. Visím jí na krku, pravou nohu jsem přehodil přes neosedlaný hřbet, levačkou se držím zbytku uzdy.

Z různých stran práskají výstřely. Blízko i daleko bzučí kulky.

„Utíkej k lesu, holka! Běž!“

03

Jak už jsem se zmínil dřív: železnice rozdělovala krajinu na dvě odlišné části. Nalevo, tedy ve směru jízdy na Kleingern, se zvedal oblý kopec, trať ho obcházela velkým obloukem. Napravo od trati se rozprostíral plochý travnatý pás, široký necelý kilometr. Tráva, tráva a občas nějaké křovisko. Žádné stromy.

Za travnatým pásem vyrůstala masa divokého lesa. Nebyl to však *strašidelný les* jako ten na temeni kopce, ale prostě jen les. Les bez přívlasků. Já i moje klisna jsme tam byli během několika okamžiků.

Sklouzl jsem z koňského hřbetu.

Les oddělovala od pastviny dlouhá nízká zídka, nasucho vyskládaná z prastarých kusů betonu. Nemám zdání, kdo ji tady poskládal a proč. Klidně tu mohla stát už celé století.

Pro změnu jsem vyskočil na zídku, abych měl lepší rozhled. Les vypadal divoce a zdálo se, že se rozkládá na kilometry daleko. Pak jsem se zadíval k trati. Střelba už sice skončila, to však neznamenalo, že je dobojováno.

Rezavá klisna, které jsem pro její připálenou barvu říkal Vánočka, se pozvolna uklidňovala. Hodně jsem na ní lpěl. Ne proto, že by byla nějak výjimečná, prostě jsem si na ni zvykl. Byla jediným pojítkem, které mě spojovalo s předchozím životem.

Pod pončem mi zabzučela vysílačka. Sáhl jsem pro ni, ale nevytáhl jsem ji, protože se něco stalo. Klisna varovně zafrkala a vyděšeně pohodila hlavou.

Rozhlédl jsem se, co ji zneklidnilo. Pak jsem to uviděl. Z lesa se k nám mezi stromy blížil vlk.

Byl to skutečně vlk? Zapochyboval jsem o tom. Vlci jsou plaší a obezřetní, kdežto tenhle si to k nám štrádoval s naprostou sebejistotou. Tvářil se cílevědomě – pokud se tedy vlk dokáže nějak tvářit.

Na vlka byl příliš velký. Vlci z Pustin jsou podvyživené a vypelichané kreaturky, tenhle byl statný a srst se mu jen leskla.

Možná to byl kříženec vlka se psem. A nebo to byl pes – vlčák?

Než jsem se rozhodl, co udělám, proběhl mezerou

v zídce a dostal se na pastvinu. Obloukem se ke mně přiblížil a zastavil se zhruba pět metrů ode mne.

Co jsem měl dělat? Mohl jsem vytáhnout pistoli a odprásknout ho, kdybych nějakou pistoli měl. Jenže já jsem ji neměl, tou dobou jsem chodil neozbrojený. Bylo to moje rozhodnutí. Nechtěl jsem u sebe mít žádnou zbraň, prožíval jsem jedno ze svých dlouhých pacifistických období.

Napadlo mě, že jsem sice unikl střelcům a zachránil svoji kobyliku, ale teď nás oba zakousne vlk. To byla skutečná ironie osudu, jak se takovým situacím říká.

Nemohl jsem nic dělat, jen čekat, jak to dopadne.

Klisna poodskočila. Instinkt jí radil, aby utekla, ale nechtěla mě opustit. Za ty roky si na mě zvykla tak, jak jsem si já zvykl na ni.

Vlk krátce štěkl. Skoro se zdálo, že ji okřikuje.

Zafungovalo to. Kobylika se okamžitě zklidnila a přestala nervózně pocukávat ušima.

Vlk ještě dvakrát krátce štěkl. Pak zachrčel, zavrčel a zafuněl, ne jednou, ale několikrát. Zvuky přitom různě kombinoval. Potom se na mě tázavě zadíval a dlouhým jazykem si olízl čenich.

Přes vlněnou látku jsem mimoděčně zmáčkl přepínač. Zpod ponča zazněl Oggerdův hlas, ztlumený tkaničnou.

„Gowery, jsi na příjmu? Ohlas se, přepínám.“

Civěl jsem na vlkopsa jako zhypnotizovaný. Nedokázal jsem se pohnout.

„Tobě mluví břicho?“ vyjekl po straně lidský hlas. „Ty jsi břichomluvec?“

Ohlédl jsem se. Uviděl jsem dalšího příchozího, drobného, bělovlasého, věkem už sehnutého zálesáka.

Takovéhle týpky znám od vidění, vyskytují se především v severních lesích. I nářečí vyznačující se protahovanými

samohláskami odpovídalo lovcí ze severních lesů. Co však dělal tady?

„Gowery, tady je Oggerd, ohlas se, přepínám,“ ozýval se zpod ponča tlumený hlas.

„Mluví ti břicho,“ zopakoval bělovlasý lovec.

Přišel blíž. Měl na sobě zvalené kalhoty z losí kůže, které si nejspíš ušil sám, a vysoké, rovněž podomácku šité boty. Na trup si oblékl blankytně modrou košili z tuhého flanelu, kterou nejspíš pokládal za vysoce elegantní. Tvář měl ruměnou, plnou vrásek a hladce oholenou. Prořídlé bílé vlasy si začesal za uši. Mohlo mu být pětapadesát, nebo klidně i pětasedmdesát.

Křížem přes vyschlé tělo mu na širokých popruzích viselo několik brašen a brašniček a také volský roh na střelný prach. V ruce držel festovně vyhlížející ládovačku s dlouhou hlavní a křesadlovým zámkem. Tihle lovcí nepotřebovali od civilizace nic, snad jen ty flanelové košile. Sami si odlévali kule, sami si míchali střelný prach ze síry, dřevěného uhlí a ledku, separovaného z netopyřího trusu.

„To ti dělá často, to tvoje břicho? Že samo mluví?“

Pomalým pohybem jsem sáhl pod pončo a vytáhl vysílačku. Ukázal jsem ji lovcí: „Tohle je vysílačka. Volají mě támhleti lidé od vlaku.“

„Mluvicí skříňka?“ podivil se lovec. „Už jsem o takových věcičkách slyšel. Můžu se podívat?“

Zašvidral jsem po sedícím vlkovi a rozhodl se, že budu spolupracovat. „Ale jistě,“ řekl jsem.

Podal jsem vysílačku lovcí. Ten s ní zatřepal, přiložil si ji těsně před obličej a řekl: „Kdo je tam? Tady jsem já a Drejk.“

„Musíte zmáčknout támhleto tlačítko,“ vysvětlil jsem mu. „Pak musíte říct *přepínám* a zmáčknout tenhle čudlík...“

„Gowery?“ zachrčel z vysílačky Oggerdův hlas. „Co se tam děje?“

Vzal jsem od lovce vysílačku a řekl: „Někoho jsem tady potkal, Oggie. Pak ti to vysvětlím. Přepínám.“

„Vrať se co nejrychleji.“

Z dálky k nám dolehlo zapískání parní píšťaly. Viděl jsem, že vláček se dává zvolna do pohybu.

„Měl by ses vrátit, chlapče,“ řekl lovec přátelsky. „Čekají na tebe.“

„Jo, to bych měl,“ přikývl jsem souhlasně.

„Koukal jsem, jak zachraňuješ tu svoji rezavou fuksu. Ty ji máš opravdu rád, co? Vždyť tě mohli zastřelit jako psa!“

Vlkopes, dosud poklidně sedící na zadku, dunivě zavrčel. Znělo to... pohoršeně?

„Ale no tak, Drejku,“ obrátil se k němu lovec. „Nezlob se. To se jen tak říká. A ty, chlapče, už radši jed.“

Vyšokovaný, a navíc ještě v rozpacích jsem se vyhoupl na neosedlaný hřbet své klisny. Kývl jsem lovcovi i vlkovi na pozdrav a vydal se přes travnatou pláň zpátky k trati.

04

Kaprál Schneidl, který vlastnil strojnický průkaz, v mezičase popojel s vlakem a zastavil ho těsně u barikády. Když jsem tam přijel, začínalo se smrákat. Trať tady klesala mírně dolů a v dálce už byly vidět domky železniční stanice.

Seskočil jsem z klisny a začal zjišťovat, co se děje.

Čtveřice vojáků rozebírala barikádu vyskládanou z pořádných polen. Pochopil jsem, že Oggerd chce s vlakem popojet až na nádraží a zaparkovat ho na odstavnou kolej, aby neblokoval trať.

Nebyla tady jenom barikáda na kolejích, ale i tyčky zapíchané podél trati a rozprostřené do jakéhosi trychtýře.

Z každé tyčky zplihle visel kus červené látky. Jeden cár jsem prozkoumal, dokonce jsem ho i osahal. Byl to flanel a připomínal košili starého lovce, se kterým jsem se před chvílí rozloučil. Starý lovec měl ovšem košili modrou a tohle bylo červené.

Skoro to vypadalo, že barikádu někdo pečlivě označil.

Vedle lokomotivy seděl na holé zemi vojín zvaný Placka a pokušoval ručně balené cigáro. V obličejí byl bledý jako rybí břicho, pravou ruku měl obandážovanou obvazem, skrz který prosakovala krev. Netečně přihlížel, jak pár kroků od něj probíhá polní operace.

Postřeleného Müttlera položili na příkrývku, kaprál Schneidl mu přidržoval ruce, jiný voják nohy a Hal Hargo, s vyhrnutými rukávy vroubkovaného trika, se mu šťoural skalpelem v obnaženém hrudníku. Ani neodložil svou oblíbenou brokovnici se zkrácenými hlavními a pistolovou pažbou, jen si posunul pouzdro na záda, aby mu nepřekáželo.

Chvíli jsem přihlížel a váhal, jestli nemám nabídnout pomoc. V naší trojici jsem působil jako záložní chirurg, víte? Zraněný Müttler sebou házel a Hargův mastný culík se při každém Müttlerově zaškubání zatřásl. Skoro to vypadalo, že se do Hargovy hlavy nastěhovalo nějaké zvířátko a culík je ve skutečnosti ohon, který se nevešel dovnitř.

Než jsem se rozhoupal s nabídkou pomoci, Hargovi se podařilo vydobýt kulku. Tím byla většina práce hotová. Zašívání jsem nechal na něm, Hargo je mnohem pečlivější a jeho stehy jsou mnohem úhlednější než moje.

Přesunul jsem se na druhou stranu vlaku, kde s puškou v ohbí lokte postával Oggerd. Pozorně obhlížel řepkové pole i les na temeni.

„Jsem tady, Oggie.“

Neohlédl se, očima stále propátrával krajinu.
„S kým jsi to tam mluvil?“ zeptal se nevzrušeně.

05

Možná bych vám měl Oggerda popsat, protože nevím, co všechno jste o něm slyšeli. Určitě víte, že je velký. Možná máte představu, že měří dva a půl metru a bicepsy má rozměrnější, než jsou stehna Sladké Zuzi, té tlusté zpěvačky z bornnského šantánu Ptačí klícka. Rovnou vám řeknu, že takováhle představa je falešná. Oggerd je vysoký, to ano, určitě byste mu naměřili metr devadesát, ale je spíš štíhlý než udělaný. Bicepsy má pořádné a rád je vystavuje na odív, libuje si v černých tričkách s krátkými rukávy, ale pořád jsou lidských rozměrů. Myslím ty bicepsy, ne trička.

Oggerd je prostě normální chlap, jen o něco vyšší, než je obvyklé.

Je ovšem pravda, že když na vás upře svůj neuhýbavý pohled, máte zničehonic pocit, že je vysoký jako zvonice bornnské katedrály.

Tou dobou se Oggerdovi blížila pětatřicítka. Je trochu starší než já, ale ne o moc. Co jsem ho znal, chodil oblečený pořád stejně: do plastického pancíře a maskáčových kalhot vyztužených vlákny, kterým se nepřesně říká kevlar. Do pancíře měl zalísované důstojnické distinkce, uprostřed se skvěl matný reliéf dravého ptáka s rozepjatými křídly. Nevím, co to bylo za fógla, vždycky jsem však tvrdil, že je to orlosup. Podle toho jsem prosazoval i Oggerdovu přezdívkou: Oggerd zvaný Orlosup. Nijak zvlášť se neujala.

Součástí pancíře bylo zádové pouzdro s magnetickými sponami, které ukrývaly monomolekulární ostří takzvaného *řezáku*, ruční zbraně podobné mačetě, ale asi tak miliónkrát ostřejší. Nemusím vám asi připomínat, že něco takového si nekoupíte v železářství.

Takže už Oggerda zhruba vidíte před sebou, pocho-pitelně vnitřním zrakem, ne naživo. Přidejte k tomu podlouhlou chmurnou tvář s krátce zastřiženými černými vousy, nakratičko ostříhané vlasy se začínajícími kouty, široký opasek s pouzdrém na pistoli, polovysoké šněro-vací boty – a máte Oggerda v celé jeho kráse a velikosti.

V posledním desetiletí Století válek se stal Oggerd nej-mladším majorem císařské armády – a hodnost nezís-kal z protekce, ale za zásluhy v boji. Prý měl našlápnuto k tomu, aby se stal nejmladším generálem, někdo mu však zarazil další služební postup. Navěky už zůstal majorem. Když pak Století válek skončilo, nejspíš nevěděli, co si s ním počít, a tak z něj udělali šéfa našeho trojčlenného týmu.

V době, o které mluvím, jsem měl jen matnou předsta-vu, čeho jsme součástí a kdo nás úkoluje. Teprve mnohem později se mi dostal do ruky tajný spis projektu **STŘE-PY Z APOKALYPSY**. Projekt se původně jmenoval **Notre Dome**, možná podle naší první společné akce s kódovým označením *Dóm*, někdo to však přeškrtl a rukou tam napsal definitivní název: **STŘEPY ZAPOKA-LYPSY**.

Když jsem to tenkrát četl, potěšilo mě to a zároveň našťvalo. *Střepy z Apokalypsy* byl slogan, který jsem bezmyšlenkovitě plácl, když jsem se poprvé setkal s Oggerdem. Byl to můj bonmot, rozumíte? Můj! A oni ten slogan použili, udělali z něj název tajného projektu a nezaplatili mi autorská práva, šकुdlilové. No řekněte sami, nenašťvalo by vás to?

To je ale jedno.

Ve spisu jsem se dočetl pár zajímavostí o Oggerdovi, o Halu Hargovi i o sobě. Mezi řádky, naklepanými psacím strojem, jsem našel například rukou psanou poznámku tohoto znění: *v případě nepřítomnosti či indispozice majora*

Oggerda je žádoucí tolerovat velitelské aktivity pana Finka. Doktor Hargo je jakožto velitel naprosto nezpůsobivý!!!

Ano, se třemi vykřičníky.

Ale většinou tam byly jen odkazy na jiné tajné spisy a jiné tajné projekty. Dozvěděl jsem se však, kdo nás celé ty čtyři roky úkoloval: byla to meziresortní komise. No vážně, meziresortní komise. Členy komise byly jmenovitě vypsané osoby z ministerstva války a z Institutu všeobecné technologie. Třetí resort ani nemusím jmenovat, stačí, když uvedu jméno jediné pověřené osoby: Dante Albrecht. Všichni víte, o kom mluvím, ne? Přezdívá se mu Inkvizitor.

Původním cílem naší trojice bylo zkoumání technologických anomálií, takzvaných *Střepů z Apokalypsy*. Časem se to však zvirtlo a zaplácávali s námi kdejakou díru, když jsme zrovna byli poblíž. Přišlo jim vhod, že Oggerdovi zůstala hodnost a může velet jak vojákům, tak domobraně. Takže jsme se kupříkladu zúčastnili potlačování dvou různých rebelií. Jindy jsme v odlehlé gubernii vyšetřovali vraždu vojenského velitele. Prostě to byla taková všehočuch. Vandrovali jsme sem a tam, Hargo bádá, když bylo nad čím bádát, Oggerd střílel a velet, když přišel čas střílení a velení, a já jsem se jakožto certifikovaný vyjednaváč pokoušel zahlazovat spory s domorodci a starousedlíky, aby k žádnému střílení nedošlo. Někdy jsem byl úspěšný, a jindy zase ne, ale tak už to chodí.

A teď, když už máte určitou představu, se můžeme vrátit k zastavenému vlaku a ke žlutému řepkovému poli.

06

„S kým jsi to tam mluvil?“ zeptal se Oggerd.

„Sám nevím,“ řekl jsem v rozpacích. „Potkal jsem tam nějakého lovce.“

Ten zážitek mi připadal tak absurdní, že jsem ho ještě nedokázal vstřebat.

Oggerd změnil téma: „Co říkáš na barikádu?“

„Ty fáborcky jsou divný. Skoro to vypadá, že barikáda neměla vlak vykolejit, ale zastavit. Je postavená na dobře viditelném místě a označená. Jenomže támhle, v lese za polem, čekal odstřelovač. Zabil strojevůdce i topiče. V tu chvíli už pro nás představovala barikáda smrtelný nebezpečí.“

„Mhm,“ zamručel Oggerd.

„Hele, Oggie, sám dobře víš, že to byla precizně naplánovaná léčka. Málem jsme přišli o kejhák. Řekni mi, co se tady děje? Proč tu jsme? Proč zrovna my tři? Vědělo se předem, že se bude střílet? Vědělo, žejo, jinak by nám nedali vojáky. Tak se rozpovídej. Přiznej barvu a vyžeň kozy na hráz, jak se říká v mariáši.“

„Nemám žádné informace,“ řekl Oggerd netečně. „Dostal jsem zapečetěnou obálku. Mám ji otevřít ve stanici Kleingern.“

Ukázal jsem podél povlovně klesající trati tam, kde se v posledních paprscích zapadajícího slunce vyhřívaly malé domky: „Kleingern je támhle to.“

„Jsi si jistý?“

„Mašinfira řekl, cituji, *Kleingern je za rohem*. To bylo pár vteřin předtím, než ho odpráskli.“

Oggerd ještě chvíli obhlížel krajinu. Přemýšlel. Pak sáhl do postranní kapsy maskáčových kalhot a vytáhl obálku kvartového formátu. Podal mi ji. Bylo na ní napsáno: **K RUKÁM MAJORA OGGERDA. OTEVŘÍT VE STANICI KLEINGERN.**

„Mám to rozlepit?“ zeptal jsem se pro jistotu.

„Ano,“ přikývl.

Poodstoupil jsem, aby mě ze strany strašidelného lesa chránil kotel lokomotivy. Začal jsem se věnovat obálce.

Samozřejmě že nebyla zapečetěná voskem, ale přelepená papírky, přes které někdo nabouchal úřední razítko a naškrábal podpisy.

Razítko patřilo železniční stanici Schönau.

„To ti dal přednosta v Schönau, Oggie?“ ujistil jsem se. „To je to hnízdo, kde jsme včera odpoledne stáli skoro hodinu?“

„Ano.“

Rozlepil jsem obálku. Uvnitř jsem našel čtyři přeložené papíry kancelářského formátu popsané psacím strojem. Všechno to byly opisy z dálnopisu, úředně ověřené přednostou stanice v Schönau.

„Už chápu, proč nás v Schönau drželi skoro hodinu. Přednosta to musel předatlovat na psacím stroji, orazítkovat, zapsat do staniční Knihy hlášení a zalepit do obálky.“

Probral jsem lejstra jedno po druhém. „Tady jsou instrukce pro tebe, Oggie,“ řekl jsem. „Podepsal to nějaký plukovník, jméno mi nic neříká. V Kleingernu předáš pravomoci i velení doktoru Halgerdu Hargovi. Budeš se řídit jeho instrukcema a zajistíš mu bezpečnost. Doktor Halgerd Hargo povede vyšetřování, neprodleně podá zprávu o situaci na rektorát Institutu všeobecný technologie, ale v žádným případě nesmí zasahovat do chodu pobočky.“

„V Kleingernu je pobočka Institutu všeobecné technologie?“ zeptal se Oggerd.

„Jo. Pěstují tam nějaký vlkodlaky. Zmínil se o tom mašinfira... Tady na druhém lejstru je pověření pro Harga, podepsaný rektorem Institutu. Píše se v něm, že vedení pobočky v Kleingernu má doktoru Halgerdu Hargovi všemožně vyjít vstříc, má mu poskytnout veškeré informace a materiály, jakož i zpřístupnit provozy a laboratoře. Od zaměstnanců se očekává vstřícnost a aktivní spolupráce... Hele, tohle je zajímavý. Veškeré informace mají být

zprístupněny i dalším dvěma osobám, které budou doktoru Hargovi asistovat: majoru Oggerdovi, to jseš ty, a Gouvernetu Raymond Finkovi, což jsem já. Rektor asi ví, co je Hargo zač a kdo je v naší partě blázen a kdo není, hehe,“ zasmál jsem se.

„Pak už jsou tady jen dva papíry,“ pokračoval jsem v prohlídce. „Tohle je přeposlaná a na stroji přepsaná kopie dálnopisu. Zpráva došla na sekretariát Institutu všeobecné technologie v neděli v 15.25. Text zní: *Bruno se vrátil. Prosím, pomozte nám...* Není u toho žádnéj podpis... A tady na tomhle posledním papíru je přepis telefonického hovoru, kterej přijala nějaká sekretářka na Institutu. Zapsala to takhle: *Telefonoval komandér Jeschke a sdělil mi, že se vrátil Bruno a přivedl s sebou tlupu banditů. Dle sdělení komandéra Jeschkeho mají zaměstnanci pobočky v Kleingernu situaci pod kontrolou a zvládají ji vlastními silami...* Telefonát byl přijatý v pondělí v osm ráno... No, když nic jinýho, tak se nám rýsuje časová osa. V neděli se tady něco semlelo a kolem deváté večerní nás už lifrovali do vlaku. V noci na pondělí k nám přifařili vojáky a jelo se dál. V pondělí v osm ráno se z kleingernské pobočky pokusili zmařit vnější zásah. Nechtěli, aby jim sem strkal nosánek někdo cizí. To jsme pořád ještě nic nevěděli, jenom jsme se vezli ve vlaku. Kolem pondělního poledne se šéfstvo rozhodlo, že když už jsme na cestě, tak nás nechají dojet až sem. Po dálnopisu poslali konečné instrukce, které jsme dostali v Schönau... No a dneska máme úterý. Úterý večer. Místní mejdan v mezičase nabral na intenzitě. Bruno, banditi... Co je zač ten Bruno? To nemá žádný příjmení? Já vím, že ty taky nemáš příjmení, Oggie, ale tebe zná každej, a o nějakým Brunovi jsem v životě neslyšel... Ví vůbec Hargo, že tentokrát převezme velení on a z nás se stanou jeho poskoci?“

„Myslím, že ne.“

„Tak to pro něj bude překvápko. Ne ať mu to vyhradíš předem, Oggie...“

Slunce se dotýkalo vzdáleného obzoru. Müttler byl odoperovaný a zašitý, barikáda odklizená. Mohli jsme se pohnout dál.

Naložili jsme raněné do vagónu, kaprál Schneidl se chopil ovládacích pák a přiměl lokomotivu k pomalé jízdě. Nasedl jsem na svou rezavou klisnu. Bylo zbytečné ji nutit, aby se vrátila do dobytčáku.

Vzadu pobíhalo po pastvině několik koní, kteří přežili útok a utekli z vagónu. Nestarali jsme se o ně. Však oni se k nám připojí, až se trochu zklidní.

07

V Kleingernu jsme byli cobydup. Tentokrát byl výsadek provedený přímo předpisově. Kaprál Schneidl zatáhl za brzdu a vojáci, tedy ti, kteří se udrželi na nohou, vyskákali z vlaku ještě dřív, než úplně zastavil. S puškou v hrsti se přesunovali přískoky a navzájem se kryli. Oggerd je sledoval přes brlení tendru.

Nikdo na nás tady však nečekal. Ani přátelé, ani nepřátelé. Bylo tu prázdno. Pusto a prázdno a zotvíráno, jak by řekl básník.

Seskočil jsem z kobyly, přešel na šterkem vysypaný perón a rozhlédl se.

Osada Kleingern vypadala nesmírně úpravně. Přímo u trati se nacházela typizovaná staniční budova z hrázdného zdiva s vysokou sedlovou střechou. Nad hlavním vstupem visel velký nápis **KLEINGERN**. Pod okny někdo zryl záhon a vysázel tam květiny, které se zrovna nacházely v nejvyšším rozkvětu.

Popošel jsem dál a podíval se za roh nádražní budovy. Vzhůru do svahu se táhla křivolaká ulička vysypaná

žlutým pískem. Po stranách se soudě podle vzdáleného bučení dobytka nacházela hospodářská stavení, výhled na ně však zakrývaly svěže zelené koruny stromů i keřů.

Nahoře, na samém vršku, se zlověstně temněl strašidelný les.

V tuto chvíli vypadal Kleingern jako město duchů. Nic se v něm nehýbalo – ani člověk, ani zvíře. Kromě vzdáleného bučení se neozývaly žádné zvuky.

Zatímco vojáci zaujímalí strategická postavení na rohu nádražní budovy i u stěny prkenné kadibudky, vystoupil z vagónu Hal Hargo. Přidupl na štěrkovém perónu, narovnal si na nose kulaté brýle pospravené izolační páskou a vyjel: „Tohle je přece Kleingern!“

Ještě před chvílí byl malátný a unavený dlouhou jízdou. Teď ho však cosi vyburcovalo k naprosté bdělosti.

Pár vteřin zíral na nádražní ceduli. Pak vyskočil zpátky na schůdky a vrátil se do vagónu.

Chtěl jsem hloubat nad jeho podivným chováním, avšak ze dveří kanceláře přednosty křikl kaprál Schneidl: „Majore! Tady jsou dva mrtví!“

„S ničím nehýbejte,“ houkl jsem v odpověď. „Jdu tam!“

Kromě jiného jsem v naší skupině působil i jako detektiv a vyšetřovatel. To abyste byli v obraze.

Zastavil jsem se na prahu kanceláře a chvíli civěl do šera. Když si oči zvykly, uviděl jsem, že kancelář je stejně úpravná jako celé nádraží. Na bytelném stole ležely tři kupičky pečlivě poskládaných papírů a krabička na úřední razítka. Vedle krabičky stál puntíkováný hrnek. Naproti okénku pro vydávání jízdenek visela mapa císařských železnic, Kleingern byl označený červeným kroužkem a ještě k němu velkými červenými písmeny připsali **KLEINGERN**. Na vedlejší stěnu pověsili barvotiskový portrét císaře Horsta Sibelia, oblečeného v parádní

maršálské uniformě. V koutě stála na malém stolku dálno-
pisná skříňka a nad ní visel na zdi telefonní aparát.

Na podlaze, vedle povalených židlí, ležela dvě těla. Kaluž
krve už dávno ztuhla a rojilo se kolem ní mračno much.

Obešel jsem kaluž. Sáhl jsem po telefonním sluchátku,
zvedl ho z vidlice a přiložil si ho k uchu. Neozval se žádný
tón. Linka byla hluchá.

„Žádné spojení,“ řekl jsem. Vlastně mě to ani nepřekva-
pilo.

Dálnopis jsem kontrolovat nemusel, bylo jasné, že je
kaput. Dálnopis a telefon, pokud to nevíte, fungují po
jednom a tom samém kabelu. Rozdíl je v tom, že dálno-
pis vám potiskne proužek papíru tečkami a dvojtečka-
mi v Morseově abecedě. Proužek pak vlepíte do staniční
Knihy hlášení jako doklad pro případné pozdější vyšet-
řování. Telefonát můžete okecat, že jste ho třeba špatně
pochopili, ale dálnopis ne. Co je psáno, to je dáno, jestli
mi rozumíte.

Zauvažoval jsem. Linka musela být přerušena krátce po
tom, co se v pondělí ráno ohlásil komandér Jeschke a řekl,
že situaci zvládají vlastními silami. Jinak by instrukce pro
nás poslali sem, do Kleingernu, a ne do Schönau.

Napadlo mě, že bych měl prohlédnout Knihu hlášení.
Přednost však mělo ohledání mrtvol. Přiklekl jsem k nim
z té strany, kde bylo krve nejméně.

Přednostovi, postaršímu tělnatému chlapíkovi v unifor-
mě zřízence Císařských drah, něco rozervalo hrdlo tak, že
mu to téměř oddělilo hlavu od těla. Jeho manželka, vyzáb-
lá paní v modré jupce a šedé sukni, však byla zabita čistě,
takřka bez krve.

„Pomozte mi s tou ženskou, kaprále,“ řekl jsem
Schneidlovi, který nakukoval do kanceláře. „Tady houby
vidím.“

Vynesli jsme paní ven a položili ji na pískem vysypané

prostranství před kvetoucím záhonem. Rozepnul jsem jupku a přetočil ženu na břicho. Odkryl jsem bledý zátylek.

Přednostovu manželku cosi hryzlo do týla a rozdrtilo jí krční páteř. Na bledé kůži zůstaly stopy zubů. Ať už ji zabilo cokoli, mělo to mimořádně zdravé, mimořádně ostré a dokonale vyvinuté zuby. Díry po horních špičácích vypadaly jako dva malé krátery.

„Zakousla je nějaká šelma,“ vyhrkl Schneidl. „Vlk, nebo co.“

Po páteři mi přejel mráz, mimoděk jsem si vzpomněl na vlkopsa jménem Drejk. Pak jsem zavrtěl hlavou: „Ani vlk, ani pes. Ten stisk je příliš dlouhý a příliš úzkej...“

Oggerd, který se přišel podívat, nadhodil: „Viděl jsem psy s takhle úzkou čelistí. Říká se jim chrti.“

„Kde by se tady v pustině vzal chrt?“

„Nejsme v pustině,“ namítl Oggerd.

„No,“ pokrčil jsem rameny, „podle tý mapy v kanceláři se Kleingern nachází v centrálních částech Císařství. To je pravda. Což ovšem neznamená, že se kolem dokola nemůžou nacházet desítky a desítky kilometrů neosídlený země.“

Oggerd neřekl nic, a tak jsem dodal: „Hargo to tady zná. Řekne nám, co je kolem. Jestli je tady spíš osídlení, nebo pustina... Kam vůbec zmizel?“

Dveře vagónu zavrzaly, ze schůdků seskočil Hargo. V mezičase se oblékl do svého šedého hábitu, který ho jednoznačně identifikoval jako technologa. Nervózními prsty levačky si dopínal přednici s dvojitou řadou knoflíků, pravačkou se poplácával po vyboulených kapsách a pokoušel se je trochu zplacatit. Dosud si nenasadil kapuci, a tak bylo vidět, že si ve vagóně rozpustil mastný culík, učesal se a znovu si stáhl vlasy do ohonu.

Došel k nám. Mrtvé ženě nevěnoval jediný pohled.

„Nemohl by ses podívat zezadu, Gowery, jestli tam nemám nějaký fald?“ zeptal se mě.

„Co se děje, Haliku?“ vyjekl jsem „Co tě kouslo? Máme tady vážnou situaci, nějakého vlkodlaka s úzkou čelistí či co... a ty se staráš o parádu?“

Pak mi to došlo.

„Poslouchej, Haliku,“ nadhodil jsem, „neměl tys tady v Kleingernu nějakou lásku?“

„Já... ne...“ zakoktal Hargo. V obličeji byl náhle rudý jako třešeň.

„Něco se hýbe,“ křikl z nároží vojín Faber. „Něco tu je!“

S Oggerdem jsme se tam bleskurychle přesunuli. Když jsme vykoukli zpoza rohu staniční budovy, uviděli jsme jen prázdnou silničku, z obou stran lemovanou úpravnými keříky a předzahrádkami stavení.

„Vypadalo to jako pes,“ drmolil Faber. „Vysokej a hubenej pes. Schovává se támhle za tou zídkou.“

„Dostanu se tam zleva,“ sykl Oggerd. „Mířte na pravou stranu, Fabere!“

„Počkej, Oggie,“ zarazil jsem ho. Situace byla tak absurdní, že vyžadovala absurdní řešení.

„Hej, ty tam,“ křikl jsem. „Vylez ven!“

Za zídkou se zakymácely rozkvetlé petúnie, nebo možná begonie či co to bylo za květenství. Pak se odtamtud vybatolil... pes.

Zadíval se na mě, zakňučel. Zdvihl pravé ucho do výšky. Ač byl nepochybně dospělý, vypadal jako přerostlé štěně.

„Pojď sem,“ křikl jsem.

Pes se ke mně poslušně vydal. Nepohyboval se však normální chůzí, ale bokem, jakoby po třech. Při chůzi se hrbil, aby vypadal menší, přesto bylo jasné, že je mimořádně statný. Kdyby se přestal hrbit a postavil se pořádně, určitě by měl v kohoutku přes metr.

„Hele, vždyť to je chrt!“ vyjekl jsem. „Měl jsi pravdu, Oggie! Chrt! My o chrtu – a chrt za humny!“

Oggerd sledoval chrtu přes mířidla pušky.

„Nestřílej, Oggie,“ sykl jsem.

Pes už se k nám teď spíše plazil. Břicho přitiskl k zemi, zadek zvedl do výšky, přátelsky mával pahýlem ocasu. Nepřetržitě kňučel. Pak otevřel tlamu dokořán a vyplázl jazyk. Ukázalo se, že mu chybí všechny zuby na levé straně horní čelisti – a to včetně špičáku.

„A hele,“ hlesl jsem. „Tenhle to nebyl. Tu ženskou možná zakousl chrt, ale ten měl všechny zuby. Tenhle je kolo-zubej.“

Zblízka bylo vidět, že chrtu si kdysi dávno někdo pořádně podal. Nejenže mu vytloukl celou řadu zubů, ale navíc mu ještě rozerval levé ucho na cáry.

„Kde je jeden chrt, mohou být i další,“ řekl Oggerd. „Pozor! Kryjte se! Někdo sem jde!“

Ucouvl za roh nádražní budovy a založil pušku do rame-ne. Vojáci se kryli, kde jen mohli, zalehli či zaklekli do střeleckých pozic. Chrt zůstal ležet, kde byl, v prostředku cesty. Vyplazoval jazyk a skojíkal.

„Tady je komandér Jeschke,“ zazněl zpoza nejbližší předzahrádky chraplavý hlas. „Identifikujte se!“

„Císařská armáda, major Oggerd!“

„Nestřílejte! Jdeme k vám!“

Zavrzaly kroky, po pískem vysypané cestě přicházela skupinka ozbrojených mužů. Mužů a žen. Byli oblečeni do obnošených zelených overalů, na kterých však nebylo nic vojenského. Takovéhle overaly, přepásané tkanicemi a s kapsičkami na zkumavky, nosí laboranti v nemocnicích.

Tihle laboranti však byli ozbrojeni armádními Mause-ry 98.

Víte vůbec, co znamená ta číslovka? Je to rok, kdy byla

puška Mauser plošně zavedena do germánské armády. Konkrétně to byl rok 1898. Říká se jí *nejlepší puška všech dob* a není divu, že císařská zbrojovka začala před patnácti lety sériově vyrábět dokonalé repliky. Oggerd má také takového mausera, jen trochu upraveného, například se zásobníkem na osm patron a ne na pět, jak je obvyklé.

Na laborantech bylo něco divného: byli staří. Každému z nich už táhlo na šedesátku. To ale neznamenalo, že by vypadali bezmocně. Naopak. Vyzařovala z nich síla a zarputilé odhodlání. Jako by někdo udělal nábor ve starobinci, vybral fyzicky nejzdatnější muže i ženy a sestavil z nich komando.

Mluvčí příchozích, který se představil jako komandér Jeschke, byl šedovlasý, šlachovitý, středně vysoký. Tvář měl hladce oholenou a jaksi ztvrdlou, šedivé vlasy ostříhané po vojensku, takzvaně „na drn“. Došel k chrtovi a mimoděčně ho nakopl. Chrt vstal a kulhavě, jakoby po třech nohách, odběhl pryč.

„Vzkazoval jsem, že nemají nikoho posílat,“ zachrčel Jeschke hrdelním vyšeptalým hlasem. „Situaci zvládneme. Máme ji pod kontrolou.“

„Nemáte,“ řekl Oggerd. Pak udělal to, co dělává v podobných situacích. Vykročil Jeschkemu vstříc a upřel na něj *zkoumavý* pohled. Většinou to stačí, aby protivníci sklopili zrak a s mnohoslovnými omluvami couvali zpět. Komandér Jeschke však byl z jiného těsta. Rovněž vykročil vpřed a bojovně vystrčil bradu.

Chvíli tam stáli proti sobě. Oba, Oggerd i Jeschke, drželi v ruce pušku, hlavně však zatím směřovaly šikmo do nebe.

Pak se Jeschke chraptivě zasmál, znělo to, jako když se nakrápľý plechový hrnec kutálí ze schodů. „Jděte do prdele, majore. Jste to vy, kdo nekontroluje situaci. Projevil jste trestuhodnou nedbalost, nechal jste se zaskočit Brunovými střelci! Jako velící důstojník jste k ničemu!“

Řeknu vám, že jen málokdo by se dokázal Oggerdovi takhle postavit, Jeschkemu to však nečinilo potíže. Určitě býval důstojníkem, a to nejspíš vysokým, avšak jeho současný titul, komandér, žádnou vojenskou hodnost nepředstavoval.

„Vy máte také mrtvé,“ řekl Oggerd. „Výpravčího a jeho manželku.“

„Ále hovno!“ zavrčel Jeschke. „Mysleli si, jak jsou chytří! Neposlouchali moje pokyny! Teď jsou mrtví. Vy dopadnete stejně. Radím vám – nasedněte do vlaku, dokud vám ještě nevyhaslo pod kotlem.“

Oggerd udělal nepatrný pohyb hlavou, což byl signál pro mě.

Vykročil jsem vpřed, papulu jsem roztáhl do přehnaně širokého úsměvu. Zamával jsem obálkou, kterou jsem vytáhl zpod ponča.

„Vy tady šéfujete, pane komandéře? Nebo komu mám předat naše pověření?“

„Strč si ho do prdele, chlapečku,“ zavrčel Jeschke.

Hlouček přestárých laborantů zareagoval. Staří muži i ženy se roztáhli do vějíře a zapřeli ukazováky o spouště. Cítil jsem, jak mi na tváři vadne přátelský úsměv. Situace, která byla špatná už předtím, se ještě zhoršila.

Chrt, který se mezitím odplazil dál, vydal jakýsi frázovaný zvuk. Skoro to znělo jako slovo. Nebo možná dvě slova. Přisahal bych, že zaskojikal cosi jako... *praktikant Hargo*.

Jedna z žen z rojnice hlasitě vyjekla: „Cože, Gaspare? Chceš snad říct, že s nimi přijel i Halgerdínek?“

Chrt vydal další zvuk. Znělo to jako přitakání.

„Halgerdínek!“ zaječela žena. „Kde je? Proč se schovává?“

Měla učitelský hlas, který se rozléhal do daleka. Připomínal kvílení cirkulační pily.

„Tamhle je! Už ho vidím! Halgerdítku, chlapče milý, to je ale doba, co jsme tě neviděli!“

Ohlédl jsem se. Uviděl jsem, že od rohu nádražní budovy vyšel Hal Hargo. Tvářil se... jak to jen popsat? Jako nesmělý student, který se náhodně a nečekaně setkal se svou tajnou láskou.

Komandér Jeschke vztekle křikl, žena však jásavě hlaholila: „Přestaň dělat ramena, Bernarde! Přivezli Halgerdítku, tak se chovej slušně! To platí i pro vás ostatní! Halgerdínek si nesmí myslet, že jsme tady zdivočeli! Nebo snad zvlčili, chichichi!“ zasmála se vtipu, který jsem zatím ještě nechápal.

Zamanévrovala s těžkou puškou, otočila ji hlavní dolů a hodila si ji za řemen těžk přes rameno. Pak vyrazila svižným krokem vpřed.

Nevěřicně jsem na ni koukal. Určitě se jí blížila šedesátka, navzdory tomu se držela zpříma. Byla vysoká, postavu měla vyzáblou, příliš velký overal na ní plandal jako na násadě od koštěte. Šedivé vlasy měla stažené do culíku, který by slušel ženě o generaci mladší. Nebo o dvě generace. Na nose jí seděly obrovské dioptrické brýle s masivními hnědými obroučkami, ve kterých vypadala jako prapodivný hmyz.

Minula mě, minula Oggerda. „Halgerdítku! Jsi to ty!“ zakrákorala jásavě.

Hal Hargo se pokusil ucounnout, avšak pochopil, že svému osudu neunikne. Žena k němu rázně dopochodovala a sevřela ho do kostnaté náruče. Páku vyhazovače nábojnic mu přitom vrazila do ucha.

„Halgerdítku! Vždyť tobě už rostou vousy!“

Hal Hargo, ve tváři rudý jako vařený rak, zakoktal: „Jak se máte, fraudocent? Rád vás zase vidím.“

Žena ho tiskla na svá vyschlá prsa: „Ty jsi vůbec nevyrostl, Halgerdítku! Pověz mi, už máš holku?“

„Už mu musí být třicet, Adelaido,“ křikl komandér Jeschke. „Je to dospělý člověk.“

„Pro mě to pořád bude můj malý Halgerdíněk,“ krákorala žena. „A vůbec, Bernarde, přestaň na naše hosty pouštět hrůzu.“

„Pořád tady máme tu záležitost s Brunem, Adelaido,“ vzepřel se jí Jeschke. „Tihle lidé nám to jenom zkomplikují.“

Žena pustila Harga. Právě včas, protože Hargo zrudl natolik, až se zdálo, že exploduje. Uhladila si zplihlý overal a osopila se na Jeschkeho: „Nerada ti to připomínám, Bernarde, ale já jsem ta, která vede zdejší odloučené pracoviště. Jsem tvá nadřízená, pokud jsi pozapomněl. Ty přijímáš rozkazy ode mne, ne naopak. Už nejsi náčelník štábu! Už nemáš právo, abys komandoval všechny, kteří jsou ti nablízku!“

Jeschke, kterého před chvílí nezastrašil ani Oggerdův *zkoumavý* pohled, ucouvl. „Dělej, jak myslíš, Adelaido,“ zavrčel.

„Jsem ráda, že si rozumíme, Bernarde. Halgerdínku, představíš mě svým přátelům?“

„Tohle je paní fraudocent Zimmermannová,“ vypískl Hal Hargo a ukázal na ni. „A tohle je major Oggerd.“

„Ó!“ zajásala. „Major Oggerd! To jste vy, ten kyborgizovaný voják! Četla jsem o vás ve Věstníku. Kyborgizace osob – to je fenomenální záležitost. Hudba budoucnosti! Musíte mi povědět, jak se cítíte, když jste kyborgizovaný. Velmi mě těší, majore. Je mi jasné, že vás sem vyslal rektorát. Rektor je z těch poplašných zpráv určitě zmatený a vyděšený. Samozřejmě že vám poskytneme veškerou pomoc a podporu.“

„Děkuji, fraudocent Zimmermannová,“ uklonil se Oggerd.

Nikdy předtím jsem neviděl, že by se někomu ukláněl, ani muži, ani ženě.

„Adelaida, prosím. Pro vás Adelaida, majore,“ zakrákotala žena a vysekla Oggerdovi dokonalé pukrle. Zaculila se na něj, na pravý ukazovák si koketně navinula pramínek šedivých vlasů.

Dodal jsem si odvahy a zagestikuloval na Harga, aby se o mně zmínil. Ten si dal říct a ukázal pacičkou: „Tohle je, éh, Gowery Fink... ehm... taky patří k nám!“

Z takto masivně vyjádřené podpory se mi až rozbušilo srdce.

„Fink? Gowery Fink?“ zopakovala fraudocent Adelaida. Zadívala se na mě. „Přezdívaný též Pjen-kchaf-kcha, nebo jak se to tschechisch jméno vyslovuje?“

Předvedl jsem jeden ze svých neodolatelných úsměvů: „Mé jméno zní Gouvernet Raymond Fink, milá fraudocent. Říkají mi Gowery a nebo také Pěnkavka, což je prostý překlad mého příjmení, tedy Fink, do mé mateřštiny.“

Na okamžik zvažněla. Za fasádou staré bláznivé ženské s obrovskými brýlemi a špičatou bradou se ukázala osoba, kterou ve skutečnosti byla: nesmírně inteligentní žena s obrovskou autoritou.

„Tak to jste vy,“ řekla téměř normálním hlasem, „koho takříkajíc vzkřísili z hrobu. Vykultivovali vám játra ze zbytku vašich vlastních.“

„To jsem já,“ řekl jsem zaraženě. Po páteři mi přejel mráz a náhle jsem se cítil nesvůj.

Vysvobodil mě Oggerd, který si dodal odvalu a řekl: „Musím se zeptat, fraudocent Adelaido, co se tady stalo? Chci říct... doktor Hargo byl pověřen zjištěním situace a sepsáním zprávy. Já i Gowery Fink mu máme asistovat. Ukážeme vám pověření.“

Mávla rukou, jako by odháněla mouchu: „Nemusíte mi nic ukazovat, mladý muži. Halgerdínek i jeho přátelé u nás mají dveře otevřené. Všechno vám ukážeme, nic před vámi nebudeme schovávat, chichichi... A co se